Як тільки гульк на світ свята неділя,
То й стане зараз веселіший світ,
І вийде сонечко, мов на весілля,
Червоне й гарне, як та рожа-квіт.
Дитина біля церкви смутна, тиха:
Хіба одній їй яке лихо?

Старе й мале до церкви, знай, пильнує,
Бо дзвін даво вже кличе: бов та бов!
Співає дяк, аж все сусідство чує;
З кадила дим по церкві вже пішов...
Одним одна на улиці дитина,
Й старенька на їй свитина,

Посипали вже з церкви чоловіки,
Хлоп'ята, молодиці і дівки;
Ось по дворах пішли старці, каліки,
Частуються, кому кого з руки...
Дитину щось ніхто не привітає
І на пиріг не закликає.

І сонечко вже піднялось... палає...
Пан зачинив вікно, мух вигнав, спить...
Хто лущить соняшник, горіх кусає,
А дехто так під хатою сидить...
Дитина ж та попід тином блукає:
Чи то й хатиночки не має?

В піску на сонці дітвора іграє...
В біленьких сорочках... Прийшло й воно...
Ніхто його і словом не займає:
Між ними все собі одним одно...
Чи мир тому, мов травка, зеленіє,
Кому, мов сонце, щастя гріє?

Он біля церкви вп'ять, бачу, дитина...
Перехрестилося, та й дальш бреде:
Тим шляхом дяк, та домовина,
Та піп з кадилом інколи іде...
Прийшло та й сіло собі на могилу;
З могилою мов розмовляло...

Й радесенька дитина уставала,
Мов рідних батька й матінку знайшла:
На сонечко вечірнє поглядала,
Мов рідная там хатонька була...
А слізоньки яснесенькі, як скло,
Кап, кап з очиць... І в церкву йшло.